

"סוד החשמל"

לחבר בין תורת הנגלה לתורת הנסתר

דף מתוך סדרת הספרים

גליון פרשת עקב ה' אלפים תשע"ב תהא שנת ע"ב בגימטריא חסד.
[מותר לצלם לזיכוי הרבים].

מאמר 'סוד החצי' פָּרָק ה'

המפוצות הקרובים נביא מצו"ה סרקים אמאמר 'סוד החצי' עם הוספות חדשות בנוסח אחרונה.

בחצות הלילה הקדוש ברוך הוא מתעורר בגן עדן.

מצינו בזהר (לד לד צב:) תחלת שעה ראשונה של הלילה, כל דינים שלמטה מתעוררים וכו', ובחצות הלילה ממש הקדוש ברוך הוא מתעורר בגן עדן, ודינים שלמטה אין נמצאים וכו', ודוד היה יודע שהמלכות שלו בזה הלילה תלויה, ועל פן קם בזו השעה ואמר שיכה. היינו שהלילה נחלק לשני חלקים, עד לחצות הוא זמן של דין, ומחצות הוא זמן של חסד. [עד חצות לילה אותיות יללה, ואחרי חצות לילה אותיות הללי. והוסיף הרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א שלילה מתחלק לשנים, לי לה'. חצי לי לשנה בזמן של דין, וחצי לה' לאחר חצות בזמן של רחמים.] רואים שהלילה, שהוא בכללותו שיך למדת הגבורה, יש בו שני חצאים, דין וחסד, כפי שבארנו, שהגבורה נחלקת לשנים, חצי דין שאינו משפיע, וחצי חסד שמשפיע. וזה מרמז הזהר, שדוד היה מתעורר בחצות, היות שהמלכות שמקבלת מהגבורה תלויה בשפע זה, שבא מהחסד שבגבורה, החל מחצות הלילה.

וכן מצינו בגמרא (ברכות ג:) כנור היה תלוי למעלה ממטתו של דוד, וכיון שהגיע חצות לילה באה רוח צפונית ונושבת בו ומנגן מאליו. נראה דלכן בחצי הלילה היתה באה לדוד רוח צפונית, דרוח מסמלת את המלאכים שנקראים רוחות, כדבארנו במאמר 'חוטי החשמל', ובזמן זה, כשהתחילה השפעת החסד שבגבורה מהיסוד, ששם מקום החשמל והמלאכים, באה רוח צפונית, שהיא רוח של גבורה, לעוררו ולהשפיע לו את החסד. וכן מצינו ב'שער מאמרי רז"ל' להאריז"ל (ע' מב), שחצי הלילה הראשון הוא בחינת לאה, והחצי השני הוא בחינת רחל. וכן מובא ב'פרי עץ חיים' להאריז"ל (ראש חדש ע' תנו) שבתחלת הלילה אומרים השכיבנו אבינו לשלום ר"ת לא"ה דבתחלת הלילה מתחיל הזמן של לאה. וכן מובא שם (הברכות ע' מה), שקדם חצות הוא בחינת 'ליל', ואחר חצות בחינת 'לילה', והוא בסוד 'נער' ו'נערה'. ומצינו בזהר (בא לח:), ש'נער' ו'ליל' מסמל מצב, שהאשה היא בלי זיווג, ולאחר הזיווג נקראת 'נערה' ו'לילה'. וכן מובא ב'לקוטי תורה' להאריז"ל (בראשית ע' לו), שעקר הזיווג מתחיל בחצות הלילה. וכן הפתוב שאמר דוד (תהלים קמא, ה) "להלמני צדיק חסד", ראשי תבות חצי, דהשפעת הצדיק יסוד לדוד היא רק חצי. וכן דוד המלך בגימטריא חצי, וכן הפתוב שנאמר על דוד (תהלים כ, ו) "ימלא הו"ה כל משאלותיך", בגימטריא חצי.

מְצִינוּ בְּזֵהָר (ויגש רז). שְׁזָמַן הַשָּׁנָה הוּא עַד חֲצוֹת לַיְלָה, וְלֵאחֶר חֲצוֹת צְרִיךְ לָקוּם לְעִבּוּדַת ה'. וּבְפָרוּשׁ ה'מֵתוֹק מִדְּבַשׁ' שֶׁם מִקְשָׁה דְלִכְאוּרָה הִיא צְרִיךְ לִהְיוֹת הַפּוֹךְ כִּיּוֹן שְׁעַד חֲצוֹת הוּא זָמַן שֶׁל דִּין בְּסוּד לֵאמֹר, הֵיוּ צְרִיכִים לְהִתְאַמֵּץ יוֹתֵר בְּעִבּוּדַת ה' וְלֹא לִישׁוֹן. נִרְאֶה לִישׁוֹב דְּבִאֲרָנוּ בְּמֵאֲמָרִים 'חֲשַׁמֵּל שָׁנָה' וְהָאֶסוּר לְמִנּוֹת' שְׁעַר זֶה הַהֶפֶךְ מִרְעַ כִּיּוֹן שְׁשָׁנָה מִקְשָׁרַת אֶת הָאָדָם לְצַד הַרַע שֶׁהוּא בְּבַחֲיִנַת מוֹת, דְּשָׁנָה הִיא אַחַת מִשְׁשִׁים בְּמִיתָה, וְכִיּוֹן שְׁעַד חֲצוֹת הוּא זָמַן שֶׁל שְׁלִיטַת הַרַע עֲדִיף לְהִתְקַשֵּׁר עִם הַרַע בְּזָמַן זֶה שֶׁהוּא מִמִּילָא שׁוֹלֵט. מֵה שְׁאִין כֵּן לֵאחֶר חֲצוֹת כְּשֶׁהִקְדָּשָׁה שׁוֹלֵטַת צְרִיךְ לְנַצֵּל אֶת הַזָּמַן לְלַמֵּד תּוֹרָה וְלֹא לִישׁוֹן. וְכֵן מְצִינוּ בְּמִדְרָשׁ (שְׁכַל טוֹב' וַיֵּצֵא כֵט, טז) שְׁלֵאָה הִיא מְלִשׁוֹן לְאוֹת וְעֵינַיִת שֶׁהִיא עֵינָהּ מִהֲבִי עַל עֵשׂוֹ. וּמִבְּאֵר לְדִבְרֵינוּ דְּזָמַן זֶה שֶׁל עַד חֲצוֹת הוּא בְּסוּד לֵאמֹר שֶׁהִיא בְּסוּד הָעֵינַיִת וְהַשָּׁנָה הַמִּתְקַשְּׂרִים עִם צַד הַרַע כְּדִלְעִיל.

וְכֵן הַזְּוִיג שֶׁל בְּעֵז עִם רוּת, לְהִבְיֵא לְעוֹלָם אֶת נִשְׁמַת דָּוִד הַמֶּלֶךְ, הַתְּחִיל בְּחֲצֵי הַלַּיְלָה, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (רוּת ג, ח) **"וַיְהִי בְּחֲצֵי הַלַּיְלָה וַיִּחְרַד הָאִישׁ וַיִּלְפַּת וַהֲנִיחַ אִשָּׁה שִׁכְבַּת מִרְגְּלֵתָיו"**, דְּבִעֵז הִיא בְּבַחֲיִנַת יְסוּד, שֶׁהַשְּׁפִיעַ לְמַלְכוּת, כְּדִבְאֲרָנוּ בְּמֵאֲמָר 'חֲשַׁמֵּל לוֹלֵב', וְהַשְּׁפִיעַ לְמַלְכוּת הִיא מֵאוֹתוֹ חֲצֵי גְבוּרָה שְׁמִשְׁפִיעַ אֶת הַחֶסֶד. וְגַם כָּאֵן, הַחֶרֶדָה שְׁבִעֵז חֶרֶד מְרֻמָּזַת עַל מַדַּת הַגְּבוּרָה, וְכֵן מַדַּת הַגְּבוּרָה מְרֻמָּזַת בְּשֵׁמוֹ שֶׁל **"בְּעֵז"**, דְּמַדַּת הַגְּבוּרָה נִקְרָאת **"עֵז"**. וְכֵן מְצִינוּ בְּזֵהָר חֲדָשׁ (רוּת קד) **בְּעֵז בְּדִיוֹקְנָא עֵלְאָה, צִדִּיק, גְּבוּר, נֹטֵר בְּרִית, וְאֶתְתַּקַּף עַל יְצָרָה וְאֶתְקַרֵי גְבוּר חֵיל;** רוּאִים שְׁבִעֵז, שֶׁהִיא בְּבַחֲיִנַת יְסוּד, הַשְּׁתַמֵּשׁ בְּמַדַּת הַגְּבוּרָה כְּדִי לְכַבֵּשׁ אֶת יְצָרוֹ, וְנִקְרָא עַל שֵׁם זֶה **גְּבוּר**, וּבְכַח זֶה הוּא נִשְׂא אֶת רוּת לְהוֹלִיד אֶת דָּוִד הַמֶּלֶךְ. וְכֵן יְהוּדָה יָרַד לְחִיכָה לְשֵׂאת אִשָּׁה וְלְהוֹלִיד אֶת הַמַּלְכוּת בְּשָׁנַת ב' אֲלָפִים ר"ו כְּמִנְיֵן **גְּבוּרָה**.

וְכֵן אֲבִרְהָם אֲבִינוּ נִלְחַם בְּחֲצֵי הַלַּיְלָה בְּמַלְכִים, כְּדִי לְהַצִּיל אֶת לוֹט, לְצַרְךְ הִבָּאת נִשְׁמַת דָּוִד לְעוֹלָם, כְּמוֹבָא בְּמִדְרָשׁ (ב"ר מג, ג) **"וַיִּחְלַק עֲלֵיהֶם לַיְלָה"** וְכו', אָמַר הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא: **אֲבִיהֶם פָּעַל עִמִּי בְּחֲצֵי הַלַּיְלָה, אֵף אֲנִי פוֹעֵל עִם בְּנָיו בְּחֲצֵי הַלַּיְלָה**. וְלִכֵּן כְּתוּב **"וַיִּחְלַק עֲלֵיהֶם לַיְלָה"**, דְּלַיְלָה, הַמִּסְמַל אֶת מַדַּת הַגְּבוּרָה, הַתְּחַלֵּק לְשָׁנִים לְצַרְךְ פָּעֵלָה זֹ. וְכֵן מוֹבָא בְּסִפְר 'מִדְרָשׁ אֲבוֹת' שֶׁהַנְּצִיב מִלַּח שֶׁל אִשֶׁת לוֹט מִתְחַדָּשׁ בְּחֲצֵי הַלַּיְלָה, וְרוּאִים הַתְּחַדָּשׁוֹת אֲצֵל לוֹט בְּזָמַן זֶה, וְכֵן מִלַּח מִסְמַל אֶת מַדַּת הַגְּבוּרָה, כְּדִבְאֲרָנוּ בְּמֵאֲמָרֵי 'מַעֲלַת הַגְּבוּרוֹת'. [בְּמֵאֲמָר הַמִּסְגֵּר נִרְאֶה דְּלִכֵּן אִשֶׁת לוֹט נִהְפְּכָה לְנִצְיָב מִלַּח דְּזֵה הִיא כְּדִי לְהִבְיֵא אֶת מַלְכוּת בֵּית דָּוִד לְעוֹלָם שֶׁהִיא בְּבַחֲיִנַת גְּבוּרָה וּמַלְחָה, כְּמוֹ שְׁכָתוּב (דְּה"ב יג, ה) **"ה' אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל נָתַן מַמְלָכָה לְדָוִד עַל יִשְׂרָאֵל לְעוֹלָם לוֹ וּלְבָנָיו בְּרִית מַלְחָ"**].

מוֹבָא בְּלִקוּטֵי תּוֹרָה' לְהָאֲרִיז"ל (בְּרֵאשִׁית ע' יז) **בְּעֵינֵן הַזְּוִיג בְּתַחֲלַת הַלַּיְלָה, נֶאֱסַר בְּזֵהָר פְּרִשְׁת אָמַר, וְהַטַּעַם: מֵה שְׁיַדְעָתָ, כִּי אִזּוֹ הוּא זְוִיג יַעֲקֹב וְלֵאמֹר, שֶׁהוּא זְוִיג הַתְּחַתּוֹן מִכָּל הַזְּוִיגִים, וְזֵהוּ הַטַּעַם, שְׂאִז תִּגְבַּרְתְּ הַדִּינִין, אֲךָ מִחֲצוֹת וְאֵילָךְ הוּא יִשְׂרָאֵל וְלֵאמֹר, בְּבַחֲיִנַת רַחֵל שֶׁהוּא כְּשִׁיעוֹר קוֹמַת יִשְׂרָאֵל כְּלוֹ וְכו'.** אֲךָ תִּלְמִיד חָכָם אֵין לוֹ רְשׁוּת רַק בְּלִיל שְׁבַת אַחֵר חֲצוֹת וְכו', הָאֲמָנָם לִיל שְׁבַת קֶדָם חֲצוֹת הוּא כְּמוֹ לִיל חַל אַחֵר חֲצוֹת. נִרְאֶה לְבָאֵר עַל פִּי דְּבִרְיָנוּ, כִּיּוֹן שְׁלֵאחֶר חֲצוֹת מִתְחִיל הַזְּוִיג בְּבַחֲיִנַת רַחֵל, שְׁמִשְׁפִיעַ לְמַלְכוּת מִהַחֶסֶד שְׁבִגְבוּרָה, זֶה הַזָּמַן

לכל אדם להזדוג ולהשפיע למלכות שלו; ובלייל שבת, כבר בתפלת ערבית יש את אותו זווג שיש בחל לאחר חצות, ובחצות ליל שבת זה לא רק בחינת רחל, אלא רחל ממש, כמובא ב'שער הכונות' להאריז"ל (שבת ח"ב ע' יד), לכן זה הזמן הטוב ביותר לזווג.

עין ב'שער הכונות' להאריז"ל (הלילה ח"א ע' שנה), שסדר זה הוא רק בזמן הגלות, שרחל עצמה אינה זוכה לזווג באמצע השבוע, בחצות הלילה, ומבכה על בניה, והשפע יורד דרך לאה בבחינת רחל, היינו שלאה מתפשטת בתוך הכלים של רחל, כפי שמבאר שם; מה שאין כן לעתיד לבוא, שיהיה יום שכלו שבת, שוב תחזר רחל בעצמה להזדוג, כמו שמזדוגת היום בשבת ועוד יותר מזה. ונראה להוסיף, דהזווג של רחל שבזמן הגלות הוא דרך לאה מרמז שגם החצי התחתון של רחל יורד בזמן הגלות, באפן שלחיצונים יש איזו אחיזה בזה, כפי שנבאר לקמן, שהשפעת לאה יורדת דרך החיצונים, וכפי שבארנו במאמר 'מלכות הסטרא אחרא', שכל השפע בזמן הגלות עובר דרך החיצונים.

וכן הזווג והנשואין של אדם הראשון, שהקדוש ברוך הוא בעצמו זוג לו את חנה, כמו שכתוב (בראשית ב, כב) **"ויבן ה' אלקים את הצלע"**, נעשו על ידי החסד שבגבורה, כמובא ב'שער הכונות' להאריז"ל (ראש השנה ח"ב ע' ריז), שפעלה זו נעשתה על ידי בחינת החסד שבאמא עלאה, שזה החסד שבגבורה, דאמא היא גבורה.

מובא ב'שער הכונות' להאריז"ל (הלילה ח"א ע' שלט) **דע כי בחצות לילה הראשונה אין ראוי לומר כלל שום סליחות ולא להזכיר י"ג מדות וכו'**, כי בחצות הלילה אז מתעוררת הבקיה למעלה על חרבן בית המקדש. נראה להוסיף עוד טעם, דבארנו במאמר 'חשמל מילה', שאמירת י"ג מדות פועלת זווג יסוד ומלכות, וכפי שהבאנו שם מהאריז"ל, ש**ויעבר** בגימטריא הוא **הזרע**, וכיון שקדם חצות הלילה זה עדין לא זמן של זווג, אין ראוי לומר י"ג מדות ולגרם זווג, שתהיה בו אחיזה חזקה לחיצונים. עין ב'פרי עץ חיים' להאריז"ל (ק"ש שעל המיטה ע' שלד), שבחצי הלילה הראשון צריך לישן על צד שמאל, ובחצי השני על צד ימין, דבחצי השני מתחילים להגיע החסדים.

מצינו בזהר (לך לך צב:) שהיו מתעוררים בחצות הלילה לעבודת ה' דרך משקל שהיו בו מים שהיו מטפטפים טפה וטפה ובדיוק בחצות היו המים מתרוקנים לגמרי, והמשקל היה מרעיש להעיר אותם לעבודת ה'. ומצינו בזהר (בראשית ל:) שמשקל מסמל את עמוד האמצע ששוקל ומכריע בין החסדים והגבורות. נראה דיש כאן רמז שהתחלקות חצות הלילה היא בעמוד האמצע שהוא בבחינת משקל. וכן מצינו בזהר (ויחי רלא: עם פירוש 'מתוק מדבש') שהמשמרה האמצעית של הלילה היא בסוד תפארת, והב' שעות שקודם חצות הן הדין שבתפארת, והב' שעות שאחר חצות הן בסוד החסד שבתפארת, ורואים שחצות לילה מחלק את התפארת השייכת לעמוד האמצע לשנים. וכן מצינו בזהר (לך לך צב:) שהקדוש ברוך הוא נקרא בשם **חצות לילה**, ומבאר לדברינו דפרצוף זעיר אנפין שהוא בבחינת עמוד האמצע ונקרא קודשא בריך הוא, נהפך לחסד ומשפיע השפעותיו בזמן זה, וממילא זה שמו ומהותו. וכן מובא ב'פרי עץ חיים' להאריז"ל (ק"ש שעל המטה ע' שלח) שחצות הלילה נקרא חצות בגלל הזווג שמתחיל בזמן זה בחצי התחתון.

מְצִינוּ בְּזֵהָר (תְּרוּמָה קִנְחָה): שְׁמַקְשֵׁר אֶת **חֲצֵי הַמְּלָכוֹת** שְׂאֵחֲשׁוּרוֹשׁ רָצָה לְתַת לְאַסְתֵּר לְמִנְהַג **יַחַץ**. בְּאַרְנוּ
בְּמֵאֵמֶר 'חֲשַׁמֶל דָּם', שֶׁהַמְּלָכוֹת מְקַבְּלֹת אֶת הַשְּׁפַע מֵהִיסוּד וּמַעֲבִירָה אֶת הַשְּׁפַע לְכָל הָעָם, וּנְבִאָר
שְׂכִינּוֹן שֶׁהַמְּלָכוֹת מְקַבְּלֹת מֵהִיסוּד רַק אֶת הַחֶסֶד שֶׁבְּגִבּוֹרָה וְאֶת הַגְּבוּרָה שֶׁבְּחֶסֶד, הִיא בְּבַחֲיִנַת גְּבוּרָה, דְּהִיא
מְקַבְּלֹת רַק אֶת מַה שֶׁהַגְּבוּרָה מְפָרִישָׁה לָּהּ. נִרְאֶה לְבִאָר אֶת דְּבָרֵי הַזֵּהָר, שֶׁ'הַמְּלָךְ' בְּמִגְלַת אֶסְתֵּר, הִמְרִיז עַל
הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, רָמַז לְאַסְתֵּר שְׂאֵי אֶפְשָׁר לְקַבֵּל אֶת כָּל הַמְּלָכוֹת, הֵינּוּ אֶת כָּל הַשְּׁפַעַת הַגְּבוּרָה, דְּהַגְּבוּרָה
שׁוֹבֶרֶת לְחֲצֵי חֲצֵי, כְּדִלְעִיל, לִכֵּן הִיא יְכוּלָה לְקַבֵּל רַק חֲצֵי הַמְּלָכוֹת. וְכֵן מְצִינוּ בְּזֵהָר חֲדָשׁ (תִּיקוּנִים קִלְדָּה): **וְכַד**
אֶת־פְּלֶגֶת בְּיַמִּינָא וּשְׂמֵאלָא אֶתְמַר בֵּיה לְאַסְתֵּר: "וַיִּמָּה בְּקִשְׁתְּךָ עַד חֲצֵי הַמְּלָכוֹת וְתַעֲשִׂי", רוֹאִים
שֶׁחֲצֵי הַמְּלָכוֹת מְרַמְזִים עַל הַחֲלָקָה שֶׁל חֶסֶד וּגְבוּרָה. וְכֵן מְצִינוּ בְּגִמְרָא (מַגִּילָה טו): **"עַד חֲצֵי הַמְּלָכוֹת",** וְלֹא
כָּל הַמְּלָכוֹת, וְלֹא דְבַר שְׂחוּצָץ בְּמְלָכוֹת. וּמֵאֵי הוּא, זֶה בְּנִין בֵּית הַמְּקַדָּשׁ. וּמֵבִאָר לְדְבָרֵינוּ כִּינּוֹן
שֶׁבְּבֵית הַמְּקַדָּשׁ שִׁיְהִי לְעֵתִיד לְבֵא, רַחֵל וְלֵאָה יִהְיוּ פְּרָצוּף אֶחָד וְיִקְבְּלוּ אֶת כָּל הַשְּׁפַע, רָמַז הַמְּלָךְ
שֶׁעֲכָשׁוּ אֶפְשָׁר לְקַבֵּל רַק חֲצֵי, וְלֹא שְׁלֵם כְּמוֹ בְּבֵית הַמְּקַדָּשׁ שִׁיְהִי לְעֵתִיד לְבֵא. וְכֵן **חֲצֵי** מְרַמְזֵי בְּשֵׁנֵי
כְּתוּבִים הַמְּדַבְּרִים עַל הַצֵּלַת פּוּרִים (אֶסְתֵּר ד, יד) **"רַחֵם וְהַצֵּלָה יַעֲמֵד לְיְהוּדִים",** בְּדִלּוּג שֶׁלֹּא אוֹתִיּוֹת, וְכֵן (שֵׁם ו, י)
ז) **"אִישׁ אֲשֶׁר הִמְלִךְ חֲפֶץ בִּיקְרוֹ",** בְּדִלּוּג שְׂתֵי אוֹתִיּוֹת, דְּהַצֵּלַת פּוּרִים הִיְתָה דֶרֶךְ חֲצֵי הַמְּלָכוֹת שֶׁל רַחֵל, וְלִכֵּן
הַצֵּלָה זֹאת בָּאָה מִמְּרַדְכֵי וְאַסְתֵּר, שֶׁהֵם בְּנֵיהָ שֶׁל רַחֵל, דֶּרְחַל שִׁיְכַת לְחֲצֵי הַמְּלָכוֹת שֶׁמְשַׁפֵּיעָה אֶת הַחֶסֶד
שֶׁבְּגִבּוֹרָה.

וְכֵן יְשׁוּעַת פּוּרִים הַתְּחִילָה בְּפִסּוּק (אֶסְתֵּר ו, א) **"בְּלִילָה הַהוּא נִדְּדָה שְׁנַת הַמְּלָךְ",** וְזֶה הִיָּה בְּחֲצֵי
הַלִּילָה, כְּמוֹבֵא בְּפִיּוֹט 'וַיְהִי בְּחֲצֵי הַלִּילָה' הַמוֹבֵא בִּ'הַגְּדָה שֶׁל פֶּסַח'. וּבְאַרְנוּ שֶׁמְחַצֵּוֹת הַלִּילָה
מִתְּחִילָה הַשְּׁפַעַת הַחֶסֶד שֶׁבְּגִבּוֹרָה. וְכֵן מְצִינוּ בְּמִדְרָשׁ ('אוֹצֵר הַמִּדְרָשִׁים' אֶסְתֵּר) שֶׁהֵמֵן מִכֹּר **חֲצִי** לְעֶבֶד
לְמִרְדְּכֵי בְּעִבּוֹר שְׂתֵי כְּכָרוֹת לְחָם, וּמֵהַמַּעֲשֶׂה הַזֶּה הַתְּחִילָה הַקְּנָאָה בִּיְנֵיהֶם. וְכֵן בְּאַרְנוּ בְּמֵאֵמֶר 'חֲשַׁמֶל
אוֹת', שִׁישׁוּעַת פּוּרִים בָּאָה דֶּרֶךְ בַּחֲיִנַת עֲטָרַת הִיסוּד שֶׁהִיא הִיסוּד שֶׁל מְרַדְכֵי, וּנְבִאָר שֶׁהַחֲלָקָה לְשֵׁנֵי
חֲצָאִים נַעֲשִׂית בְּעֲטָרָה שֶׁבִּיְסוּד. וְכֵן מְצִינוּ בְּמִדְרָשׁ (אֶסְתֵּר א, ז) שֶׁהַעוֹלָם הוּא בְּצוּרַת עֲטָרָה, וְאַחֲשׁוּרוֹשׁ
מְלָךְ עַל **חֲצֵי עוֹלָם** בְּסוּד **חֲצֵי עֲטָרָה.** וְכֵן מִדַּת הַגְּבוּרָה מְרַמְזֵת בִּישׁוּעַת פּוּרִים בְּכַתוּב (אֶסְתֵּר ט, ג) **"כִּי**
נָפַל פַּחַד מְרַדְכֵי עֲלֵיהֶם". וְכֵן מוֹבֵא בְּסִפֵּר 'לְקוּטֵי לׁוֹי יַצְחָק' שְׂאוֹר הַפּוּרִים הִיָּה מִמִּדַּת הַגְּבוּרָה שֶׁבּוֹנָה
אֶת הַמְּלָכוֹת. וּ'מִגְלָה' הִיא מְלִשׁוֹן הַכְּתוּב **"הַגְּמַל אֶת יַצְחָק".** וְכֵן סְעֵדַת אַחֲשׁוּרוֹשׁ הִיְתָה **מֵאָה שְׂמוֹנִים**
יּוֹם, כְּמוֹנֵי שְׁנֵי חַיֵּי יַצְחָק. וְכֵן עֲנִין הֵיִן שֶׁהִיָּה שָׁם, שִׁיךְ לְמִדַּת הַגְּבוּרָה.

וְכֵן מוֹבֵא בְּסִפֵּר 'מַחְבֶּרֶת הַקְּדָשׁ' שֶׁמְרַדְכֵי בְּגִימְטְרִיאָה **רַחֵל לֵאָה,** וּמֵבִאָר לְדְבָרֵינוּ שֶׁמְרַדְכֵי הוּא בְּסוּד
עֲטָרַת הִיסוּד שֶׁמְחַלְקֵת אֶת הַשְּׁפַע בֵּין רַחֵל לְלֵאָה. וְאַף עַל פִּי שֶׁמְרַדְכֵי פּוֹעֵל בְּזִמְנֵי הַנְּסִירָה וְהוּא
מֵאֶחָד אֶת רַחֵל וְלֵאָה לְנִקְבָה אַחַת, אִין זֶה בְּבַחֲיִנַת לְעֵתִיד לְבֵא שֶׁמְקַבְּלִים אֶת כָּל הַשְּׁפַע, כִּי שָׁם יֵשׁ יַחֲדוּ
קב"ה וּשְׂכִינֵיתֶיהָ עַל כָּל הַקּוֹמָה, וּבְצַד הַנְּקִבָה נִמְצְאוֹת רַחֵל וְלֵאָה שֶׁנִּהְיוּ לְפְרָצוּף אֶחָד. וּבְנִסְיָה הֵן פְּרָצוּף אֶחָד
רַק לְצַרְךָ הַבְּנִין, כְּפִי שְׂנֵבִיא לְקִמּוֹן בְּשֵׁם סִפֵּר 'מַחְבֶּרֶת הַקְּדָשׁ' שֶׁנְּסִירָה הִיא חֲתוּךְ כְּמוֹ בְּמִצּוֹת יַחַץ, שֶׁשָּׁם עֲדִין
הַשְּׁפַע נִפְרָד לְרַחֵל וְלֵאָה, שְׁנֵי חֲצָאִים. וְכֵן מוֹבֵא בְּשִׁפְתֵי אֶמֶת' (פּוּרִים תְּרַמ"ח) שֶׁמְרַדְכֵי הִיָּה מִצַּד אָבִיו מִשְׁבֵּט
בְּנִימִין, **"אִישׁ יְמִינִי",** וּמִצַּד אִמּוֹ מִשְׁבֵּט יְהוּדָה **"אִישׁ יְהוּדִי",** יוֹצֵא שֶׁהוּא מֵאֶחָד בְּתוֹכוֹ גַּם אֶת בְּנִימִין שֶׁבֵּא

מרחל, וגם את יהודה שבא מלאה. וכן נס פורים התרחש במשך תקופה של עשר שנים, מהריגת ושתי בשנת ג' אלפים שצ"ו, עד נס פורים בשנת ג' אלפים ת"ו, ומספר עשר מסמל את המלכות. וכן במגלת אסתר יש עשרה פרקים. וכן מובא בתרגום שני שמרדכי היה דור עשירי לשאול המלך.

וכן אחשוורוש היה מלך פרס, ומצינו בגמרא (בכורות נח.), שפרוש המלה פֶּרַס הוא חצי. וכן מובא ב'שער מאמרי רז"ל' להאריז"ל (ע' לט) שפרס ומדי הם כנגד שני החצאים של רחל ולא, ולכן היא נקראת פרס על שם חלקה זו. וכן מובא ב'ספר הפליאה' (ד"ה ושמע) שפרס היא מלשון מספר, ומדי היא מלשון מדינה, המרמזים על מדת הגבורה שקוצבת כל דבר.

נראה דלכן הארץ, שמסמלת את המלכות, נקראת במגלת אסתר בשם מדינה, כמו שכתוב (אסתר א, א) "שבע ועשרים ומאה מדינה", וכן שם (ג, יב) "מדינה ומדינה ככתבה". וכמעט לא מצינו לשון ארץ במגלת אסתר, כפי שמצינו בכל התורה, דמדינה היא מלשון דין, המסמל את מדת גבורה, וכן מדינה בגימטריא חצי, ויש כאן רמז על חצי המלכות והגבורה, שפעלו את הישועה, דכיון שארץ מסמלת את המלכות, המגלה מרמזת שהמלכות במגלת אסתר היא בבחינת מדינה וחצי.

ומורי חמי הרה"ג ר' אברהם משה גרוסמן שליט"א רצה לומר על פי פשט, שארץ היא שם כולל של מלכות שלמה, ומדינה היא שם של ארץ שהיא חלק ממלכות. וכן מצינו במדרש (אסתר א, ח) שמדינה זו עיר. לכן אצל אחשוורוש, שהיה מושל בכפה על הרבה ארצות, נאמר 'מדינות', דכל ארץ שהיתה תחת מלכותו אי אפשר לקרא לה ארץ, היות שהיא אינה מלכות שלמה, לכן קראו לה מדינה. וסיעני חכם אחד לבאר על פי דברינו, ד'ארץ' היא שם כולל של שני החצאים, וגם החצי שנשארו למעלה, שהוא בחינת לאה, נקרא ארץ, דלאה שיכת לעולם הבינה, הנקרא ארץ החיים, מה שאין כן מדינה מסמלת רק חצי אחד, דמדינה היא חלק ממלכות, בבחינת חצי, דהיא מלשון דין שמצמצם השפע.

[במאמר המסגר נראה לבאר הגמרא (קידושין יא.) **כל כסף האמור בתורה כסף צורי ושל דבריהם כסף מדינה**. דכסף האמור בתורה מרמז על הכסף כפי אמתותו שיש בו את שני החצאים לכן הוא נקרא צורי לרמז על שיכותו לחצי העליון של הבינה שנקראת צור, כדבארנו במאמר 'עולם השמיני', ולכן הוא פי שמונה מכסף מדינה כמובא ברש"י שם, דספירת הבינה היא בבחינת שמיני שמעל הטבע, כדבארנו במאמר שם. מה שאין כן כסף של דבריהם שיך למלכות שהיא בבחינת מדינה בגימטריא חצי כדלעיל.]

נראה דלכן ישועת פורים היתה בדרך הטבע ולא בדרך נס, דבארנו במאמר 'חשמל אות' שגם שיך ליסוד שנמצא מעל הטבע, ובכל נס כפיכול רואים את היסוד. וכיון שישועת פורים באה מחצי המלכות הנמצא למטה בתוך הטבע, לכן הישועה באה בדרך הטבע.

וכן מובא ב'תורת מנחם' (פורים תשמ"ב) שכלל ישראל במגלת אסתר ונקראים בשם יהודים כמו שכתוב (אסתר ח, טז) "ל'יהודים היתה אוניה" ועוד. ולא מצינו לשון 'בני ישראל' במגלת אסתר, כפי שמצינו בכל התורה. ומבאר לדברינו דיש כאן רמז שישועת פורים באה מחצי המלכות השיכת לשבט

יהודה. והוסיף מו"ר הרה"צ ר' פישל איזנבאך זצוק"ל דלכן לא מזכרת כלל המלה 'ישראל' במגלת אסתר, ד'ישראל' מסמל את זעיר אנפין. ומובא ב'שער הכוונות' להאריז"ל (פורים ח"ב ע' שכט) שזעיר אנפין היה כביכול ישן בכל תקופת פורים בבחינת התרדמה שה' הפיל על אדם הראשון כשבנה את חנה. וממילא 'ישראל' כביכול אינו קים במגלת אסתר. והאור של מרדכי ואסתר היה האור של בניית חנה שהוא אור הבא מעטרת יסוד אבא ישר לרחל המסמלת את המלכות כמובא באריז"ל שם. ומבאר לדברינו דהאור של פורים היה אור של המלכות שהיא בסוד יהודה או בסוד רחל שקבלו ישר מאבא שבקע את יסוד ז"א כמובא באריז"ל שם, ולכן כתוב יהודים ולא ישראל.

ולפי זה נראה לבאר מדוע אמר הפיט **שושנת יעקב** ולא שושנת ישראל, דיעקב שיך לפרצוף המלכות הנקרא יעקב ורחל כדבארנו במאמר 'פתח לסדור הרש"ש', והאור של פורים הוא אור המלכות ולא אור ז"א. וכן מגלה נקראת **מייא עד טו**, בגימטריא שם **אדני**, המסמל את המלכות.

מובא ב'לקוטי תורה' להאריז"ל (תצא רעב) שד' גליות הן כנגד ד' אותיות שם הוי"ה. ומובא בספר 'שבילי פנחס' שיוצא לפי זה שגלות מדי היא כנגד האות ה' ראשונה של שם הוי"ה, וכשעם ישראל נגאל ממדי הם הוציאו מהגלות את האותיות י"ה של שם הוי"ה, ולכן כתוב לשון יהודי במגלת אסתר, לרמז על הוי"ד ה"י אותיות יהודי. וכן **"חצי המלכות"** מרמזת על חצי אותיות שם הוי"ה מלכו של עולם. ומבאר לדברינו שיש כאן רמז שעם ישראל יצא מהגלות שכנגד האותיות י"ה, והאותיות י"ה המסמלות את אבא ואמא האירו את החצי התחתון ישר לרחל המסמלת את המלכות כמובא ב'שער הכוונות' להאריז"ל (פורים ח"ב ע' שכט).

הוספות למאמר קץ הגאולה בשנת תשע"ב

ניתן לקבל את המאמר המלא בבקשה לכתובת המייל דלקמן.

מצינו בגמרא (ברכות לב:) שמאז חרבן בית המקדש יש עננים שמעכבים את התפלות מלעלות למעלה, כמו שכתוב (איכה ג, מד) **"סכותה בענון לך מעבור תפלה"**, ובגלל זה רבא לא היה גוזר יום תענית ותפלה ביום המענון. וכן מצינו ביחזקאל (א, ד) שאחת מג' הקלפות הטמאות נקראת, קלפת **ענון גדול**. ולפי זה באר הרה"ג ר' י. ו. שליט"א **שתשע"ב** אותיות **תש עב**. שתש ונחלש כח העב שהוא הענון, הגורם את המחיצה בין ישראל לאביהם שבשמים מזמן חרבן בית המקדש. וכן מובא בספר 'שערי אורה' (ב' ט) **ש"סכותה בענון"**, הכוונה לשרי אמות העולם שמשעבדים את ישראל בגלותם. ונביא את דבריו: **כשישראל בחוצה לארץ, כמה מערערים וכמה מקטריגים עומדים אצל תפלות הצבור, כל שכן אצל תפלות היחידים, שהרי כשישראל הם בחוץ לארץ הרי הם ברשות שרי האמות ואין דרך לעלות תפלתם, שאין שערי שמים אלא בארץ ישראל וכו'.** והם הנקראים **ענון המפסיק, ועל זה נאמר, "סכותה בענון לך מעבור תפלה"**. וכן מצינו בזהר (תיקונים עו:) ששבעים אמות הם בסוד **שבעים ושתים** אמות, כי יש מעליהם שני ממנים שהם ס"מ ונחש. יוצא שהם נרמזים בסוד **ע"ב הענון**.

מוֹבָא בְּפִרְקֵי דְר"א (פרק נ) רַבִּי אֱלִיעֶזֶר אוֹמֵר בֵּית הַמִּקְדָּשׁ עֲתִיד לְעָלוֹת וּלְהִתְחַדֵּשׁ, שְׁנֵאֲמַר "הֲנִנִּי עֹשֶׂה חֲדָשָׁה עִתָּה תִצְמַח הַלּוֹא תִדְעוּהָ", וְשַׁעֲרֵיו שְׁטַבְעָה לְאַרְץ עֲתִידִין לְעָלוֹת וּלְהִתְחַדֵּשׁ כָּל אֶחָד בְּמִקְוָמוֹ. וַיֵּשׁ רַמְזוֹ בְּפִסּוּק הַזֶּה עַל שְׁנַת ה'תשע"ה "הֲנִנִּי עֹשֶׂה חֲדָשָׁה עִתָּה". וְכֵן "עִתָּה" מְרַמֶּזֶת עַל גְּאֻלַּת בְּעִתָּה.

מְצִינּוּ בְּגִמְטְרֵא (תענית כט) "וַיֵּשְׁבוּ מִתּוֹר הָאָרֶץ מִקֶּץ אַרְבָּעִים יוֹם", וְכוּ', אָמַר רַבָּה אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן אוֹתָהּ הַלִּילָה לִיל ט' בָּאָב הִיא. אָמַר הַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא, אַתֶּם בְּכִיתֶם בְּכִיָּה שֶׁל חֲנַם, אָנִי אֶקְבַּע לָכֶם בְּכִיָּה לְדוֹרוֹת. חֲרַב הַבַּיִת בְּרֵאשׁוֹנָה וְכוּ'. וּבְאֵר הַרְה"ג ר' מ' סוֹלִימָנִי שְׁלִיט"א שֶׁלָּכֶם בְּכִיָּה לְדוֹרוֹת בְּגִמְטְרֵא תשע"ג. לְרַמֵּז שְׁעַד שְׁנָה זוֹ תִמָּשֵׁךְ הַבְּכִיָּה לְדוֹרוֹת וְלֹא יוֹתֵר.

שְׁמַעְתִּי בְּשֵׁם הַרְה"ג ר' יַעֲקֹב וִיטְרִיָּאֵל שְׁלִיט"א שֶׁהַכְּתוּב (זכריה יד, ז) "וְהָיָה לָעֵת עָרֵב יְהִיָּה אוֹר", בְּגִמְטְרֵא תשע"ב. וְכֵן "אוֹר" מְרַמֵּז עַל תשע"ב, דָּאָנּוּ נִמְצְאִים בְּמַחְזוֹר 207 שֶׁל הַחֲמָה מִבְּרִיאַת הָעוֹלָם כְּמִנְיַן אוֹר. וּבְמַחְזוֹר זֶה נִזְכָּה כְּשִׁיחֵיהָ "לָעֵת עָרֵב" בְּגִמְטְרֵא תשע"ב שִׁיחֵיהָ "אוֹר". וַיִּקְיָם הַכְּתוּב (ישעי' ל, כו) "וְאוֹר הַחֲמָה יְהִיָּה שְׁבַעֲתִים כְּאוֹר שְׁבַעֲתַיִם הַיָּמִים". וְכֵן "כְּאוֹר" בְּגִמְטְרֵא רַכ"ז מִסְפֵּר הַשָּׁנִים שְׁנֵשְׂאָרוֹ מִסוּף תשע"ב עַד סוּף הַשָּׁשִׁת אֲלָפִים שָׁנָה. וְכִשְׂאוֹמְרִים סוּף הַשָּׁנָה מִתְכַּוְּנִים לְחֲדָשׁ אֶלוּל שֶׁהוּא חֲדָשׁ הַתְּשׁוּבָה וְהַגְּאֻלָּה. וְכִרְאִיתִי בְּעֵלוֹן 'בְּנֵי צִיּוֹן' בְּשֵׁם הַרְה"ג ר' מִשֶׁה יִבְנֶאֱלִי שְׁאֵלוּל מְרַמֵּז בְּפִסּוּק הַמְדַבֵּר עַל תְּשׁוּבָה וְהַגְּאֻלָּה, "וּבֹא לְצִיּוֹן גּוֹאֵל וְלִשְׁבִי פֶשַׁע בְּיַעֲקֹב". וְכֵן "לָעֵת עָרֵב" ס"ת ת"ב הַמְרַמֵּז עַל תְּשׁוּבָה בָּאָב, שְׁבוּ נוֹלַד מְלַךְ הַמְּשִׁיחַ. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' גְּמִלְיָאֵל רַבִּינוּבִיץ שְׁלִיט"א מִב"ב שְׁת"ב מְרַמֵּז עַל תְּשׁוּבָה שְׁבַעֲתִים נִגְאָלִים. דְּהַתְּרַגּוּם שֶׁל תְּשׁוּבָה הוּא תְּתוּב. וְכֵן הַכְּתוּב (מלאכי ג, ז) "שׁוּבוּ אֵלַי וְאֲשׁוּבָה אֲלֵיכֶם" בְּגִמְטְרֵא ה'תשע"ב. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' יַצְחָק זִלְבֶּרמָן שְׁלִיט"א שְׁתשע"ב מְרַמֵּז בְּפִסּוּק (דברים ד, ל) "בְּצַר לָךְ וּמְצַאוּךְ כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה בְּאַחֲרֵית הַיָּמִים וְשַׁבָּת עַד יְהוֹה אֱלֹהֶיךָ וְשָׁמַעְתָּ בְּקוֹלִי". וְכֵן הַכְּתוּב (ירמי' ג, כב) "שׁוּבוּ בָנִים שׁוֹבְבִים" עִם הָאוֹתִיּוֹת וְהַכּוֹלָל בְּגִמְטְרֵא ה'תשע"ב. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' י. ש. צוֹר שְׁלִיט"א שֶׁתְּשׁוּבָה מְאֵהָבָה עִם הָאוֹתִיּוֹת וְהַכּוֹלָל בְּגִמְטְרֵא ה'תשע"ב.

מְצִינּוּ בְּגִמְטְרֵא (יומא י) אָמַר רַבָּה בַּר בַּר חֲנָה, אָמַר רַבִּי יוֹחָנָן מִשׁוּם רַבִּי יְהוּדָה בַּר אֱלֵעָאִי, עֲתִידָה רוּמִי שְׁתַּפּוּל בְּיַד פְּרָס, קַל וְחֹמֶר מִמִּקְדָּשׁ רֵאשׁוֹן, וּמָה מִקְדָּשׁ רֵאשׁוֹן שְׁבַנְאוּהוּ בְּנֵי שָׁם וְהַחֲרִיבוּהוּ כְּשָׂדִים, נִפְלוּ כְּשָׂדִים בְּיַד פְּרָסִיִּים, מִקְדָּשׁ שְׁנִי שְׁבַנְאוּהוּ פְּרָסִיִּים וְהַחֲרִיבוּהוּ רוּמִיִּים, אֵינּוּ דִין שִׁיפְלוּ רוּמִיִּים בְּיַד פְּרָסִיִּים, אָמַר רַב, עֲתִידָה פְּרָס שְׁתַּפּוּל בְּיַד רוּמִי. אָמַר לִיָּה רַב פְּהֵנָא וְרַב אָסִי לְרַב, בְּנָאִי בְּיַד סְתוֹרָאִי, אָמַר לִיָּה, אֵינּוּ, גְּזִירַת מְלַךְ הַיָּא. וְרוּאִים שֶׁהַמְּלַחְמָה לְעִתִּיד לְבֹא הִיא בֵּין פְּרָס לְרוּמִי, וַיֵּשׁ מִחֻלְקַת מִי מְנַצַּח. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' יוֹסֵף מְרַצְיָאֵנוּ שְׁלִיט"א מְצַרְפַּת, שְׁפָרְס נִפְל בְּיַד רוּמִי בְּגִמְטְרֵא תשע"ב. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' צִיּוֹן סִיבּוּנִי שְׁלִיט"א שֶׁאֲחַמְדִּינִי ג' אָד בְּגִמְטְרֵא אָסֵלִם, אוֹתִיּוֹת סְמָא"ל, לְרַמֵּז שֶׁהוּא מוֹבִיל אֶת כָּל הָאָסֵלִם שֶׁהֵם יִשְׁמַעְאֵל, לְמַלְחַמַת גּוֹג וּמִגּוֹג, שֶׁהִיא מְלַחְמַת אָדוּם וַיִּשְׁמַעְאֵל. וְכֵן סְמָא"ל ר"ת סוֹרְיָא מְצַרִּים אֵירָאן לְבַנּוֹן.

הַרְמַב"ן בתחלת מאמר הגאולה מרחיב ומשפח את מעלת הגימטריאות והרמזים שיוצאים מפסוקי התורה, שיש דברים שהתורה אומרת אותם דוקא ברמז ולא בדרך אחרת, כי זאת הדרך ללמד ענינים אלו. וכן כל ענין הגאולה העתידה איננו מפרש בתורה, רק ברמז, כי ענינים אלו נלמדים בדרך זו. ככל שאנו מגלים עוד ועוד רמזים בתורה על עניני הגאולה, להראות איך כל מה שקורה בעולם קשור עם תהליכי הגאולה, [ולאו דוקא תאריכים] זאת דרך האמת בלמוד ענינים אלו. וכן רואים במדרש (תהלים ז) שחבקוק שואל את ה' **"עד מתי"**, וה' עונה לו שיקח לוח ויכתב עליו את האלף ב"ת במלוי וידע את הקץ. וכן מובא בשם הגר"א על הפסוק (ישעי' מ, ד) **"כל גיא ונשא"**, שלעיתיד לבא תנשא ותתרומם מאד תורת הרמז. ומבאר לדברינו פיון שכל ענין הגאולה בא מתורת הרמז, לכן בזמן הגאולה תתרומם ותתנשא מאד תורת הרמז בקרב ישראל. וכן מצינו בזהר (תיקונים קכ): **"כל גיא ונשא"**, אלו גימטריאות פרפראות לחכמה. והוסיף הרה"ג ר' מ' פ' שליט"א ש"כל גיא ונשא", בגימטריא משיח בן דוד. וכן אותיות רמ"ז סמוכות לאותיות נח"ש שהוא בגימטריא משיח. וכן רואים בירושלמי שאומר גימטריא בענין שמותיו של המשיח (ברכות ז). רבי יהושע בן לוי אמר צמח שמו, ר' יודן בריה דר' איבו אמר מנחם שמו, אמר חנינה בריה דר' אבהו ולא פליגי חושבניה דהדין פחושבניה דהדין הוא צמח הוא מנחם. וכן מובא בכתבי הגרמ"מ משקלוב שהד' שמות שמובאות בגמרא (סנהדרין צח): מנחם, שילה, גנון, חנינה, ר"ת משי"ח.

מאמר זה אין מטרתו להיות ממחשבי קצין ח"ו, ובפרט שמאמר זה מחשב קץ דבעתה שמשח חייב לבא, והטענה נגד מחשבי קצין היא נגד מחשבי קצין דאחישנה, שחוששים שמא לא יבא ותפגם האמונה. כל הטענות האלו לא שייכות כלל לקץ דבעתה. ועין במאמר הגאולה לרמב"ן (שער ד' בכתבי רמב"ן הוצאת מוסד הרב קוק) שבאחרית הימים מתר לחשב קצין, ומתייחס כבר לדורו קזמן אחרית הימים, ומחשב שם קץ. וכן מובא שם שקודם הזמן של הקץ האמתי הוא הפרסם בעולם, וכלם בינו את הקץ. וזה לשון רש"י (דניאל ח, יד) ואנו נוחיל להבטחת מלפנו קץ אחר קץ, ובעבור קץ הדורש נודע פי טעה במדרשו, והבא אחריו תור וידרש דרך אחרת. ורואים מדברי רש"י שהנביא מזכיר קצים כדי שגדרש ונחשב אותם, ואם יעבר הזמן והמשיח לא יבא, נדרש ונחשב קץ חדש. וכן אומרים בפליחות לעשרת ימי תשובה. חשבון אחר חשבון עמן יפתור. חוכה וסוכה ודנה וחוזר לפתור. זה אור משפיל יכלת לחתור. זמן קול התור מתי לפתור: וכן כתוב (דניאל יב, ד) **"ואתה דניאל סתם הדברים וחתם הספר עד עת קץ ישטטו רבים ותרבה הדעת"**. ורואים שבזמן הקץ **"ישטטו רבים ותרבה הדעת"**. וכפי שמבאר ה'מצודת דוד' שם בבא העת אז יפקחו עיני כל להבין רמזי זמן הגאולה. וכן **"סתם הדברים"** עם האותיות והמלים בגימטריא תשע"ב. וכן מצינו בזהר (וירא קיח). אמר לון רבי שמעון, לית רעותא דקב"ה בדא דיתגלי כל כן לעלמא, וכד יהא קריב ליומי משיחא, אפלו רבי דעלמא זמינו לאשפחא טמירין דחכמתא, ולמנדע ביה קצין וחושבניו, ובההוא זמנא אתגליא לכלא. היינו שקרוב לזמן הקץ ידעו אותו כלם, אפלו ילדים קטנים. וכן מובא בנסח הקינות לתשעה באב. **זמן קץ הפלאות מתי יתנדע, יקו ליום ישועה ולא נודע, עד פי בעתו יוחש ויתנדע.**

מְצִינּוּ בַזְהָר (ואתחנן ער.) "אוי לנו כי פנה היום כי ינטו צללי ערב", יום וצל הוא סוף גלותא, ושיעורא דהאי צל שית קמצין ופלגא. וכעין זה מצינו גם בזהר (ויקרא טו.) ודא בגלותא בתראה הוא כהאי ארז דאתעכב לסלקאה, ומשעתא דסליק עד דקאים בקיומיה הוא יומא ושירותא דיומא אחרנא עד דעביד צל בנהורא דיממא. ומפרש הגר"א שם ורוצה לומר אסף שנה של הגלות, ועוד חצי היום עד חצי שעה אחר חצות, שאז מתחיל היום להעריב. וכן מפרש ה'מתוק מדבש' שית קמצין ופלגא פרושו שש שעות וחצי ביום השישי, שאז נפר כי נטה הצל למערב. באור הדברים: כיון שימו של הקב"ה אסף שנה, כמו שכתוב (תהלים צ. ד) "כי אסף שנים בעיניך כיום אתמול כי יעבר", סיום הגלות יהיה כשיעבר יום וצל, המרמזים על האסף החמישי שהוא יום שלם, וחלק מהאסף השישי עד זמן הצל. היינו כשיגיע זמן של מנחה גדולה, אחרי שש וחצי שעות מהבקר של היום השישי של הקב"ה, שהוא האסף השישי לבריאת העולם, זהו סוף הגלות. ואם נחלק את האסף השישי ל-24 שעות, ונכפיל ב-18 וחצי, 12 שעות של לילה, ועוד שש וחצי שעות של יום, נקבל את סוף תמוז תשע"א. שעל זה אומר הזהר בשני מקומות סוף גלותא. וכן מנחה ביום ששי בגימטריא תשע"א. והוסיף הרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א שהאותיות הבאות אחרי האותיות, אחר צ"ל, הן ק"ם שב"ט, לרמז על הפסוק של אתחלתא דגאלה "וקם שבט מישראל".

וכן מצינו בזהר חדש (כי תבוא עג.) שרבי שמעון בר יוחאי שלח פתק בפי יונה לרבי יוסי לרמז לו על זמן קץ הגאלה, וכשהגיעה היונה, קרא עליה רבי יוסי את הפסוק "ותבא אליו היונה לעת ערב והנה עלה זית טרף בפיה וידע נח כי קלו המים מעל הארץ". וכן מצינו בזהר (שלח קסה.) "עלה זית" זה מלך המשיח בנו של דוד, וזה הוא שרמזה יונה בימי נח "והנה עלה זית טרף בפיה". והוסיף הרה"ג ר' מ' פ' שליט"א שהכתוב "ותבא אליו היונה לעת ערב והנה עלה" ס"ת בגימטריא משיח בן דוד.

וכן רואים מהזהר (משפטים קיט: אחרי סח.) ששבועים השנים של חבלי משיח התחילו בשנת תש"א, שמובא שם פד אעילת רישהא בין ברפהא. היינו בין נצח להוד. שאז מתחילה תחילת זעקתה מחבלי משיח, והוא בכניסת ראש השנה תש"א, שהרי כל אסף שנה מתחלק לעשר מאות, שהן כנגד עשר ספירות כנודע, וכניסת ראש השנה של שנת תש"א היתה הנקדה שבין המאה של הנצח למאה של ההוד בין ברפהא. כי בשנת תש"א התחילה המאה של ספירת ההוד. ואם חבלי משיח ולדת משיח נמשכים ע"ב שנים, יוצא שביאת המשיח תהיה בסוף שנת תשע"ב. והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א שסיום תשע"ב בגימטריא 888 המסמל את אור השמיני שממנו תבא הגאלה.

מובא בספר 'שערי אורה' (שער א' ושער ו') ששם אהיה הוא שם הגאלה שבא לגאל מהגלות, כמו שכתוב (שמות ג, יד) "כה תאמר לבני ישראל אהיה שלחני אליכם", לרמז על שער החמישים שנקרא אהיה שהוא שלח את משה להוציא את בני ישראל ממצרים. וכן שם אהיה במלוי הה"ן במלוי, ומלוי דמלוי, אק"ף ה"ה יו"ד ה"ה, למ"ד פ"א, ה"ה. ו"ו דל"ת, ה"ה ה"ה. בגימטריא תשע"ב. ויתכן ש"אהיה אשר אהיה" מרמז על ב' פעמים אהיה, היינו מלוי, ומלוי דמלוי.

וכן שם אה"ה במלוי ההי"ן מרמז על פעמים אה"ה, כי ההי"ן הם סוד אה"ה. והוסיף הרה"ג ר' חיים אדם שליט"א שאנו נמצאים במאה השמינית שבאה לאחר השבע, והיא בסוד שער החמשים שבא לאחר השבע כפול שבע, מעל הטבע, ושער החמשים הוא בסוד שם אה"ה [אמא] שגואל את ישראל. והוסיף הרה"ג ר' אהרן כהן שליט"א שאנו גם נמצאים בעשר השמיני של המאה, שהתחיל בשנת תשע"א. והוסיף הרה"ג ר' משה לוינגר שליט"א שהכתוב (ישעי' סג, ד) "כי יום נקם בלבי ושנת גאולי באה". בגימטריא נ' שערי בינה.

וכן מובא ב'אור החיים' (שמות ג' ח) שבמצרים לא יכלו בני ישראל לברר את שער הנ' של הטומאה כי היו קודם מתן תורה, והיה סכנה בדבר. אבל בגאולה העתידה יבררו בכח התורה גם את שער הנ' של הטומאה בלי שום סכנה כלל. וכל זה יהיה בכח שער הנ' דקדושה. והוסיף הרה"ג ר' אביגדור אהרנזון שליט"א

שתשע"ב בגימטריא נבטל שער הנ' הטמא.

והוסיף הרה"ג ר' יוסף שינברגר שליט"א שהכתוב המרמז על הכנה למלכות שהיא בסוד רחל (בראשית כט,

יח) "ויאהב יעקב את רחל ויאמר אעבדך שבע שנים ברחל בתך הקטנה". בגימטריא תשע"ב.

וכן מלוי אותיות רח"ל, רי"ש ח"ת למ"ד בגימטריא תשע"א עם האותיות והכולל. וכן אתי משיחא עם המלים בגימטריא תשע"ב. והוסיף הרה"ג ר' יוסף סופר שליט"א ששע"ב בא"ט ב"ח אותיות רחל. או

באופן אחר ה'תשע"ב בא"ט ב"ח אותיות קן רחל. וכן ק"ץ התשע"ב בחלופי א"ט ב"ח הוא לתק"ו יר"ח,

המסמל את המלכות.

כתוב (ויקרא כה, כח) "ואם לא מצאה ידו די השיב לו והיה ממכרו ביד הקנה אתו עד שנת

היובל ויצא בייבל ושב לאחזתו". ומבאר ה'אור החיים' "אם לא מצאה ידו די השיב"

פרוש ואם יראה האדון כי אין כח בעם לסבל חבלים עוד, ורבו חובותיהם למעלה ראש,

ואפס בהם כח הסבל, "והיה ממכרו עד שנת היובל", שהוא זמן המגבל לגאולה בעתה, ואז

"ויצא בייבל ושב לאחזתו", כי קץ הגלות ישנו אפלו יהיו ישראל רשעים גמורים חס ושלום.

וכן "ושב לאחזתו" בגימטריא תשע"א עם המלים והאותיות. וכן הלשון "שב", הוא במלוי שי"ן ב"ית

כמנין תשע"ב.

מובא בשם ספר תולדות יעקב יוסף פרשת כי תשא ששנת תש"א היא שנת קץ. כמו כן מובא בספר

'שערי רחמים' (סימן עז) מהרה"ג ר' חיים שאול דוויק זצ"ל שהיה מגדולי המקבלים בדור הקודם,

על שנת ת"ש שהיא שנת קץ, וכעין זה מובא גם בספר 'בית לחם יהודה' (על סבא דמשפטים) מהרה"ג ר'

יהודה פתייה זצ"ל. והוסיף הרה"ג ר' מ'ש' שליט"א שהלשון בפסוקים "לקץ", כמו שכתוב (דניאל יב, ג)

"ואתה לך לקץ ותנוח ותעמד לגרלך לקץ הימין", (חבקוק ב, ג) "וינפח לקץ ולא יכזב", מרמזת על ל'

פעמים ק"ץ כמנין 5700 שאז מתחיל תהליך הקץ. וכן הכתוב (תהילים קלב, ז) "שם אצמיח קרן לדוד ערכתי

נר למשיחי" בגימטריא ת"ש. וכן פק"ד במלוי האותיות פ"א קו"ף דל"ת בגימטריא תש"א. והוסיף

הרה"ג ר' אביגדור אהרנזון שליט"א שהכתוב "ותעמד לגרלך" בגימטריא ה'תשע"ב, והאות הראשונה

והאחרונה הן אותיות שמוש ולא מעצם התבה. וכן הן כ"ו כמנין שם הוי"ה.

מוֹבָא בְּסֵפֶר 'דְּגַל מַחְנֵה אֶפְרַיִם' (בשלח) אֵיתָא בְּאַגְרַת הַקֹּדֶשׁ שֶׁל אַא"ז זְלֵה"ה הַנִּדְפָּס בְּסֵפֶר הַקְדוּשׁ שֶׁל הָרֵב מְפּוֹלְנָאֵי ע"ה שֶׁשָּׂאֵל הַבַּעַשׂ"ט לְמַשִּׁיחַ אֵימְתִי אֶתִי מֵר, וְהַשִּׁיב כְּשִׁיתְגַּלְהַ תּוֹרַתְךָ וְיִפּוּצוּ מַעֲיִנוֹתֶיךָ חוּצָה. וְזֶה יֵשׁ לּוֹמֵר שֶׁמֶרְמַז בְּפִסּוּק וּבְגִי יִשְׂרָאֵל יוֹצְאִים מִן הַגְּלוּת בְּרִישׁ גְּלִי, בְּרִישׁ רְאִשֵׁי תִבּוֹת ר'בִי יִשְׂרָאֵל ב'עַל ש'ם. גְּלִי הֵינּוּ כְּשִׁיתְגַּלְהַ תּוֹרַתּוֹ וְיִפּוּצוּ מַעֲיִנוֹתָיו אֲזַי יִפְקוּן מִן גְּלוּתָא. וְכֵן בַּעַשׂ"ט בְּהַפּוּךְ אוֹתוֹת תַּשְׁע"ב, כִּי אוֹתוֹת ט' וְת' מִתְחַלְפוֹת בְּאוֹתוֹת דְּטַלְנ"ת. אוּ בְּאַפֵּן אַחֵר הַבַּעַשׂ"ט אוֹתוֹת ה' אֶלְפִים תַּשְׁע"ב. אוּ בְּתַשְׁע"ה. וְהוּא גַם מְרַמַּז עַל גְּאֵלֶת בַּעֲתָה, בְּשַׁעֲתָהּ וּבְזַמְנָהּ. וְכֵן הָאֲדַמּוּ"ר הַבַּעַשׂ"ט זַ"ל עִם הַמְּלִים בְּגִימְטְרִיא תַּשְׁע"ב. [וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' אַבִּיגְדוֹר אַהֲרוֹנוֹן שְׁלִיט"א שֶׁהָאֲדַמּוּ"ר בַּעַל ה'נַעַם אֵלִימֶלֶךְ זַ"ל אָמַר שֶׁהוּא בִּיטֵל חֲבֵלֵי מַשִּׁיחַ, וְנַע"ם אֵלִימֶלֶךְ בְּמִלּוֹי הָאוֹתוֹת נִרְ"ן עִי"ן מ"ם אֵל"ף לַמ"ד יו"ד מ"ם לַמ"ד כ"ף בְּגִימְטְרִיא תַּשְׁע"ה].

מְצִינּוּ בִירוּשָׁלַיִם (תַּעֲנִית כֹּד) ר' עֲקִיבָה כֹּד הָוָה חָמִי בַר כּוֹזְבָה הָוָה אָמַר דִּין הוּא מִלְכָּא מְשִׁיחָא, א"ל ר' יוֹחָנָן בֶּן תּוֹרְתָא עֲקִיבָה יַעֲלוּ עֲשָׂבִים בְּלַחֲיִן וְעַדִּין בֶּן דָּוִד לֹא יָבֵא. וּבְבֵּר הַרְמ"ז שְׁלִיט"א שֶׁאָמַר יַעֲלוּ עֲשָׂבִים, לְרַמַּז עַל שְׁנַת תַּשְׁע"ב. שְׁעַד זְמַן זֶה לֹא יָבֵא, וּבְזַמַּן זֶה יָבֵא. וְכֵן עֲשָׂבִים בְּלַחֲיִן וְעַדִּין בֶּן דָּוִד לֹא יָבֵא עִם הָאוֹתוֹת בְּגִימְטְרִיא ה'תַּשְׁע"ג. וְכֵן הַבְּאֵנוּ לַעֲיֵל רַמַּז מֵהַרְה"ג ר' מִסְעוּד אַבּוּחֲצִירָא שְׁלִיט"א שֶׁאֵם תַּסְפֵּר הַפִּסּוּקִים לְמַפְרַע מִסוּף הַתּוֹרָה עַד בְּרִאשִׁית, תִּמְצָא כִּי הַפִּסּוּק בְּמִנְיֵן ה' אֶלְפִים תַּשְׁע"ב, כְּתוּב "אֵת עֵשֶׂב הַשְּׂדֵה", וַיֵּשׁ בּוֹ סְמִיכוֹת אוֹתוֹת שֶׁל ה'תַּשְׁע"ב. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' צ' ח' שְׁלִיט"א שֶׁהַכְּתוּב שֶׁאָמַר דָּוִד הַמֶּלֶךְ (תְּהִלִּים קב, יב) "וְאֲנִי כְּעֵשֶׂב אֵיבֵשׁ". בְּגִימְטְרִיא תַּשְׁע"ב. הֵינּוּ שְׁעַד שְׁנַת תַּשְׁע"ב, זֶה יִהְיֶה מִצַּב הַעֲשָׂב. וְכֵן כְּתַב הָאֲדַמּוּ"ר ר' יוֹאֵל מִסְטַמָּר זְצוּק"ל סֵפֶר 'עַל הַגְּאֵלָה וְעַל הַתְּמוּרָה' שֶׁמְבַסֵּס עַל מִדְרַשׁ חַז"ל (רוֹת רַבָּה ז, יב) "זֹאת לְפָנִים בְּיִשְׂרָאֵל עַל הַגְּאֵלָה וְעַל הַתְּמוּרָה לְקַיֵּם כָּל דְּבָר", רַבִּי חֲנִינָא פָתַר קָרָא בְּיִשְׂרָאֵל לְשַׁעֲבֵר הֵיוּ מְקַלְסִין עַל הַגְּאֵלָה שֶׁנֶּאֱמַר "זֶה אֵלֵי וְאֲנֹהִי", וְעַכְשָׁיו עַל הַתְּמוּרָה שֶׁנֶּאֱמַר "וַיִּמְירוּ אֵת כְּבוֹדָם בְּתַבְנִית שׁוֹר אֲכַל עֵשֶׂב" אֵין לָךְ מִנְגֵל וּמִשְׁקַץ וּמִשְׁנָה כְּשׁוֹר בְּשַׁעֲהָ שְׂאוּכַל עֵשֶׂב. וּמִבְּאֵר שֶׁם בְּאַרְיִכוֹת שֶׁכָּל סוּד עַפּוּב הַגְּאֵלָה הוּא בְּמִדְרַשׁ הַזֶּה שֶׁהִמִּירוּ אֵת הַגְּאֵלָה "בְּתַבְנִית שׁוֹר אֲכַל עֵשֶׂב" כְּמוֹ בְּחֵטָא הַעֲגֵל. וּבְבֵּר הַרְמ"ז שְׁלִיט"א שֶׁרַבִּי יוֹחָנָן בֶּן תּוֹרְתָא, מְרַמַּז בְּשִׁמּוֹ עַל הַשׁוֹר שֶׁהוּא תּוֹרְתָא בְּאַרְמִית, וְהוּא אָמַר לְרַבִּי עֲקִיבָה יַעֲלוּ עֲשָׂבִים בְּלַחֲיִן, לְרַמַּז עַל כֵּךְ שִׁמְיֵירוּ אֵת הַגְּאֵלָה בְּעֵשֶׂב הַזֶּה שֶׁהַשׁוֹר אוֹכֵל, וְזֶה בְּלַחֲיִים כְּבִיכּוֹל שֶׁל רַבִּי עֲקִיבָה שֶׁהוּא שֶׁרַשׁ תּוֹרָה שֶׁבַעַל פֶּה, הֵינּוּ שִׁמְיֵירוּ אֵת הַשְּׁפַעַת הַתּוֹרָה שִׁיּוֹצְאֵת מֵהַלְחִיִּים [דִּיקְנָא] שֶׁל רַבִּי עֲקִיבָה לְהַשְׁפַּעַת עֵשֶׂב שֶׁהַשׁוֹר אוֹכֵל, כְּמוֹ בְּחֵטָא הַעֲגֵל שֶׁהִמִּירוּ אֵת הַשְּׁפַעַת הַתּוֹרָה בְּשׁוֹר אוֹכֵל עֵשֶׂב. וְכֵל זֶה עַד שְׁנַת עֵשׂ"ב כְּדַבְּאֲרֵנוּ. וְכֵן מוֹבָא ב'שַׁעֲרֵי הַגְּלִיגוּלִים' לְהַאֲרִיז"ל (כב) שֶׁשְּׂבַעַה עֶשֶׂר בְּתַמּוּז ר"ת עֵשׂ"ב, לְרַמַּז עַל הַפִּסּוּק "בְּתַבְנִית שׁוֹר אֲכַל עֵשֶׂב", שֶׁמְדַבֵּר עַל חֵטָא הַעֲגֵל שֶׁחֵטְאוֹ בְּשַׁבְּעָה עֶשֶׂר בְּתַמּוּז, וְנִשְׁתַּבְּרוּ הַלּוּחוֹת. וְאֶפְשֵׁר לְהוֹסִיף אֵת הָאוֹת ת' שֶׁל תַּשְׁעָה בָּאֵב, וְקַבֵּל תַּשְׁע"ב. [וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' אַבִּיגְדוֹר אַהֲרוֹנוֹן שְׁלִיט"א שֶׁהַפִּסּוּק "וְעַל הַתְּמוּרָה", עִם הָאוֹתוֹת וְהַכּוֹלָל בְּגִימְטְרִיא תַּשְׁע"ב.

שְׁנַת תשע"ב היא השנה הרביעית לשמיטה, ורואים מהגמרא שהשבע מתחיל בשנה הרביעית לשמיטה, וכפי שנבאר את הפסוק **"וּתְשַׁבַּע"** שמרמז על שנת **תשע"ב** שתהיה **ימות המשיח**, ומרמז על שבע ושפע פרנסה. וכן **תשע"ב** ר"ת **תחל שנה עם ברכותיה**. וכן **שבע** מתחלפת במלה **שפע** דב' ופ' מתחלפות באותיות השפתים. כמובא ברש"י (מנחות נו:). והוסיף הרה"ג ר' משה סעדון שליט"א שלפי היסוד הזה **תשע"ב** מרמזת בפסוק שמדבר על השפע הגשמי של הגאולה, (ישעי' ס, ו) **"שפעת גמלים תכסך בכרי מדן ועיפה כלם משבא יבאו זהב ולבונה ישאו ותהלות ה' יבשרו"**. וכן **תשע"ב** מרמזת בכתוב (דברים יא, טו) **"ואכלת ושבעת"**. והוסיף הרה"ג ר' אביגדור אהרונזון שליט"א שאחרי **"ושבעת"**, כתוב **"ויברכת"**, וזה מרמז על מספר **רכ"ח**, שהוא מספר השנים שנשארו מתשע"ב עד סוף הששת אלפים שנה שהעולם קיים. וכן הכתוב (תהילים קד, יג) **"מפרי מעשיך תשבע הארץ"** ס"ת בגימטריא **ק"ץ**.

שמעתי מהרמ"ז שליט"א ש**תשע"ב** אותיות **בתשע**, לרמז על ספירת היסוד התשיעית. דבשנה זו יבא היסוד לתכליתו ושלמותו. או באפן אחר **תשע"ב** אותיות **ב'** פעמים **תשע** כמנן **ח"י** המסמל את היסוד. וכן ידוע מה שכותב הספר 'ברית מנוחה' על החדש התשיעי והיום התשיעי והשעה התשיעית, שהם הזמנים המסגלים ביותר להתחבר לקב"ה. וכן רבי נחמן מברסלב כשמדבר על קץ בעתה, הוא אומר **קץ האמת**. (עיין ליקוטי מוהר"ן קפו) **ואמת במספר קטן תשע**, וכפי שיודע מספר זה תמיד חוזר על עצמו ומתגלה בו סוד האמת. והוסיף הרה"ג ר' ציון דוד סיבוני שליט"א שהכתוב שנאמר על מלך המשיח (תהילים פט, טו) **"חסד ואמת יקדמו פניך"**, מרמז על שנת **תשע"ב**, שתקדם את פני מלך המשיח, היינו שהיא תהיה ההכנה לפני בואו: אותיות **תש"ע** הן כמנן **אמת**, ואותיות **ע"ב** הן כמנן **חסד**.

והוסיף הרה"ג ר' שלמה ברייער שליט"א ש**תשע"ד** בגימטריא ג' פעמים **חמור** עם האותיות. וכפי שמצינו במדרש (פרקי דר"א ל) **השפים אברהם בבקר וחבש את החמור, הוא החמור בן האתון שנבראת בין השמשות, הוא החמור שרכב עליו משה בבאו למצרים, הוא החמור שעתיד בן דוד לרכב עליו שנאמר "עני ורכב על החמור"**. ורואים שביאת המשיח היא בסוד הרכיבה בפעם הג' על החמור. לכן ג' פעמים חמור בגימטריא תשע"ד. וכן לשון הגמרא (סנהדרין צח.) **לא זכו "עני ורכב על חמור"**. בגימטריא ה'תשע"א. ועם הפולל בגימטריא ה'תשע"ב. והוסיף הרה"ג ר' אביגדור אהרונזון שליט"א **שיבוא גואל עני ורכב על חמור בגימטריא ה'תשע"ב**.

והוסיף הרה"ג ר' יוסף שינברגר שליט"א שהכתוב (במדבר יא, כז) **"ויאמר אלדד ומידד מתנבאים במחנה"** ר"ת בגימטריא **אובאמ"ה**. ומובא שם בתרגום יונתן ובתרגום ירושלמי שאלדד התנבא שמשה מת ויהושע מכניס. ומידד התנבא על השלום. ושניהם יחד התנבאו על גוג ומגוג. ונביא את לשונו. **אלדד הוה מתנבי ואמר הא משה מתכניש מן עלמא ויהושע בר נון משמש משריתא קאי מן בתריה, ומדבר עמא בית ישראל, ומיעל יתהון לארע פנענאי, ומחסין יתה להון. מידד הוה מתנבי ואמר הא סלוי סלקין מן ימא וחפיין כל משריתא דישראל, ויהוי לעמא לתוקלא. ברם תריהון כחדא מתנבין ואמרין הא מלכא סליק מן ארעא דמגוג בסוף יומיא, ומכנש מלכין קטרי תגין ואפרכין לובשי שריוניו, וכל עממא ישתמעון ליה ומסדרין קרבא בארעא**

דִּישְׂרָאֵל עַל בְּנֵי גְלוּתָא, וְנִפְלִין פְּגְרִיהוֹן עַל טוֹרְיָא דְאַרְעָא דִּישְׂרָאֵל. וְכֹן שְׁמַעְתִּי בְּשֵׁם הַמְּקַבֵּל הָרַב נְחֻמֵּי זצ"ל שֶׁהִתְרַגְּמוּ יוֹנְתָן שָׁם מִזְכִּיר אֶת הַמְּלִים קִירִיס אִיטִימוֹס הַמְרַמְזִים עַל כּוֹר אֲטוּמִי שְׁיִהְיֶה חֶלֶק מִמְּלַחְמַת גּוֹג וּמַגּוּג. וְכֹן "אֶלְדָּד וּמִיָּדָד מִתְנַבְּאִים בְּמַחְנָה" בְּגִימְטְרִיָּא תִשְׁעִ"ג עִם הָאוֹתִיּוֹת וְהַכּוֹלֵל. וְתִשְׁעִ"ג הִיא הַשְּׁנָה שֶׁל מְלַחְמַת גּוֹג וּמַגּוּג כְּדִלְקָמָן. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' ד' לַב שְׁלִיט"א **שְׁמַלְחַמַת גּוֹג וּמַגּוּג עִם הָאוֹתִיּוֹת וְהַכּוֹלֵל הִיא אוֹתוֹ מִסְפָּר.**

אִמְרוּ הַמְּקוֹבְלִים שֶׁכֵּל מִנְהִיגֵי הַדּוֹר הָאֲחֵרוֹן הֵם מְשׁוֹרֵשׁ מִשִּׁיח בֶּן יוֹסֵף, וּבּוֹדָאֵי מִרְן הַגְּרִי"ש אִלְיָשִׁיב זְצוּק"ל שְׁשֵׁמוֹ יוֹסֵף, וְכֹן שְׁלוֹם הוּא יִסוּד בְּבַחֲנֵת יוֹסֵף כִּידוּעַ. וּבִיתֵר עוֹמֵק מִשִּׁיח בֶּן יוֹסֵף הוּא הַמְּלִכּוֹת שְׁבִיּוֹסֵף, הֵיִינוּ הַיִּסוּד שֶׁל יוֹסֵף, וְעֵיִין בְּלִיקוּטֵי תוֹרָה לְהַאֲרִיז"ל [נִשְׂא] שִׁיּוּד דִּיוֹסֵף נִקְרָא שְׁלוֹם. וְכֹן יוֹסֵף שְׁלוֹם בֶּן חִיָּה מוֹשֶׁה ר"ת מִשִּׁי"ח. וְאִלְיָשִׁיב עִם הָאוֹתִיּוֹת בְּגִימְטְרִיָּא מִשִּׁיח. וְכֹן אִלְיָשִׁיב מִרְמַז עַל הַגְּאוּלָּה, שֶׁשֵּׁם אֵל הַמְּסַמֵּל אֶת הַחֶסֶד שְׁגוּאֵל, יִשִּׁיב וְיִגְאֵל אֶת יִשְׂרָאֵל בְּב"א. וְכֹן מְצִינוּ בְּזֹהַר [תִּיקוּנִים סז]. שְׁמַקְשֵׁר אֶת הַגְּאוּלָּה שֶׁתְּבֵא מִשֵּׁם ע"ב לְפִסּוּק "וּשְׁבַתִּי בְּשְׁלוֹם אֵל בֵּית אֲבִי", וּמִבְּאֵר שֵׁם שְׁשֵׁלֹם מִרְמַז עַל ב' מִשִּׁיחִים. יוֹצֵא שֶׁהַפִּסּוּק הַזֶּה שֶׁקְשׁוֹר לְשֵׁם ע"ב, מִרְמַז גַּם עַל הַשֵּׁם שְׁלוֹם, וְגַם עַל הַשֵּׁם אִלְיָשִׁיב, "וּשְׁבַתִּי בְּשְׁלוֹם". וְנִבְיָא אֶת דְּבָרֵי הַזֶּה: "וּבְשְׁלוֹם תּוֹבֵלוֹן", ש' שְׁלֹשֶׁת הָאֲבוֹת, ו'ו שְׁנֵי מִשִּׁיחִים, מ'ל"ב שֶׁל וּבְשִׁלּוּ"ם עוֹלִים לְע"ב, וְזֶהוּ שְׁנֵי מִשִּׁיחִים "וּשְׁבַתִּי בְּשְׁלוֹם אֵל בֵּית אֲבִי". וְרוֹאִים מִהַזֶּהר שְׁמַקְשֵׁר אֶת הַגְּאוּלָּה לְאוֹתִיּוֹת שְׁע"ב, וְלִזְכוֹת אֲבוֹת. וּבְקִטְעַת הַקּוּדֵם הַזֶּהר מִרְמַז גַּם עַל הָאוֹת ת' הַחֶסֶד לְתִשְׁעִ"ב. שְׁמַזְכִּיר חֵלָה זְכוֹת אֲבָהוֹן. וּמְצִינוּ בְּגִמְרָא [שְׁבַת נה]. שֶׁהָאוֹת ת' מִרְמַזת עַל תְּחוֹן זְכוֹת אֲבוֹת. וְכֹן אִלְיָשִׁיב ר"ת אֲחִיכָה לוּ בְּכָל יוֹם שִׁיבָא. וְכֹן שִׁיב"א ר"ת יוֹסֵף שְׁלוֹם בֶּן אֲבֵרָה. [הַתְּקַבֵּל מִהַרְה"ג ר' יוֹסֵף שֵׁינְבֵּרְגֵר שְׁלִיט"א]. וְכֹן אִלְיָשִׁיב ר"ת הַכְּתוּב [בְּרֵאשִׁית מַה, ט] "כִּי אָמַר בְּנֵי יוֹסֵף שְׁמִנֵּי אֱלֹהִים לְאֲדוֹן". וְכֹן מְקוֹם מַגּוּרֵי בְּרַחוּב חֲנָן. "עֵת לְחֻנָּה כִּי בָּא מוֹעֵד". וּמִסְפָּר הַבַּיִת 10 הַמְּסַמֵּל מְלָכוֹת. וְכֹן יוֹם הַוֹּלְדָתוֹ א' נִיסָן הוּא זְמַן שֶׁל גְּאוּלָּה, וְרֵאשׁ הַשָּׁנָה לְמַלְכִּים. וְכֹן יְדוּעַ שִׁישׁ מִכְּתָב מִסְבּוֹ בְּעַל ה'לְשֵׁם' עֲלִיו שֶׁהוּא יִנְהִיג אֶת עַם יִשְׂרָאֵל עַד בִּיאַת הַמִּשִּׁיחַ. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' דוּד כֶּץ שְׁלִיט"א שִׁיּוֹסֵף שְׁלוֹם בֶּן אֲבֵרָה חִיָּה מוֹשֶׁה ר"ת מִשִּׁי"ח ב"א. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' מ' ח' ש' שְׁלִיט"א שִׁיּוֹסֵף שְׁלוֹם בְּגִימְטְרִיָּא שְׁמוֹ שֶׁל מִשִּׁיח בֶּן יוֹסֵף, נְחֻמִּיָּה בֶּן חוּשִׁיָּאֵל עִם הָאוֹתִיּוֹת. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' י', ש', צוֹר שְׁלִיט"א שִׁיּוֹסֵף שְׁלוֹם בֶּן חִיָּה מוֹשֶׁה בְּגִימְטְרִיָּא הַכְּתוּב הַמְרַמַּז עַל הַקֶּץ "וְיִכְלּוּ הַשְּׁמַיִם וְהָאָרֶץ וְכָל צְבָאָם". וְזֶה גַּם הַמְּסַפֵּר שֶׁל מִמְּקוֹמָךְ מְלַכְנוּ תוֹפִיעַ. [הַתְּקַבֵּל מִהַרְה"ג ר' ד' לַב שְׁלִיט"א]. וְכֹן הַרְה"ת שֶׁל רַבְּנֵי יוֹסֵף שְׁלוֹם אִלְיָשִׁיב הוּא גַּם ר"ת שֶׁל אֲמֵן יְהִי שְׁמֵיהּ רַבָּא. וְהוֹסִיף הַרְה"ג ר' מִתְּתִיָּהוּ גִלְזֵרְסוֹן שְׁלִיט"א שְׁרַבִּינוּ יוֹסֵף שְׁלוֹם אִלְיָשִׁיב עִם הַמִּילִים בְּגִימְטְרִיָּא הַכְּתוּב [אִיּוֹב כח, ג] "קֶץ שֵׁם לְחֻשְׁךָ". וְכֹן יוֹסֵף שְׁלוֹם אִלְיָשִׁיב עִם הָאוֹתִיּוֹת בְּגִימְטְרִיָּא מִשִּׁיח יִשְׂרָאֵל. וְכֹן רַבְּנֵי יוֹסֵף שְׁלוֹם אִלְיָשִׁיב ר"ת אִי"ש הַמְּסַמֵּל אֶת יוֹסֵף, כְּמוֹבָא בְּלִקְ"ת מִהַאֲרִיז"ל [בְּלַק ע' רַכַּח] שֶׁהִיּוּד נִקְרָא אִישׁ. וְכֹן אִי"ש ר"ת אֲמַצַּע יִמִּין שְׁמַאל הַנְּכַלִּים בִּיּוּד. וְכֹן כְּתוּב "אִישׁ צְדִיק". וְכֹן כְּתוּב עַל יוֹסֵף [תְּהִלִּים קה, יז] "שְׁלַח לְפָנֶיהֶם אִישׁ לְעִבְדָּא נְמַכֵּר יוֹסֵף". וְנִבְיָא אֶת דְּבָרֵי הַאֲרִיז"ל שֶׁם לְרֵאוֹת עוֹד רַמְזִים: "וְקָם שְׁבַט מִיִּשְׂרָאֵל", שֶׁהוּא הַיִּסוּד, וּשְׁבַט גִּמְטְרִיָּא אִישׁ, כִּי יִסוּד זְעִיר אֲנִפִּין נִקְרָא אִישׁ. וְרוֹאִים שֶׁהַאֲרִיז"ל מִפְּרֵשׁ אֶת הַפִּסּוּק בְּנִבּוּאָתָא בְּלַעַם שְׁמַדְבֵּר עַל הַגְּאוּלָּה

"וקם שבט מישראל". שהקימה תהיה דרך בחינת **"שבט"** שהוא בגימטריא **אי"ש** המסמל את היסוד, וכן נביא מה'אור החיים' על הפסוק הזה **"וקם שבט"** הוא משיח בן יוסף. ובארנו שאי"ש ר"ת של יוסף שלום אלישיב. וכן **"שבט"** מרמז על החודש שבו הרב חלה, חודש **שבט תשע"ב**. שנקרא **שְׁבֵט** מלשון **שְׁבֵט**, שהוא יסוד. וכפי שמובא בספר יצירה שחודש שבט נוצר באות צ' המסמלת את היסוד, ולפי החלוקה של י"ב חודשים כנגד י"ב שבטים, חודש שבט הוא כנגד יוסף. וכפי שמאריך ה'פרי צדיק' מדוע שובב"ם הם בחודש שבט. ונביא חלק מדברי ה'אור החיים': **כנגד גאולת אחישנה שהיא באמצעות זכות ישראל, אמר "דרך כוכב", וכנגד גאולת בעתה, אמר "וקם שבט מישראל", פירוש שיקום שבט אחד מישראל כדרך הקמים בעולם דרך טבע. עוד רמז במאמר "דרך כוכב מיעקב", על משיח בן דוד הרמוז בכוכב כנזכר, ואומרו "וקם שבט מישראל", ירמוז על משיח בן אפרים. והוסיף הרה"ג ר' ד' לב שליט"א שהכתוב "אשר יקרא אתכם באחרית הימים" בגימטריא איש או שבט. והוסיף הרמ"ז שליט"א שבט"ט מרומז בנוסח התפילה שים שלום טובה וברכה. וברכה זו היא כנגד הגאולה, כפי שרואים בסדור הרש"ש שכאן מכוונים את היחוד של התפילה. וכן דלי שהוא מזלו של חודש שבט, מרמז על המעבר בין הגלות לגאולה, כמובא ב'אור החיים' [במדבר כד, ז] **"יזל מים מדליו וזרעו במים רבים וגו' ותנשא מלכותו"**. ואמר לשון דלי, לומר כי בערך בינה הגדולה אשר עתיד ה' לגלות לישראל בסוף הדורות, בימי מלך המשיח שהוא שער החמשים של בינה, כל המ"ט הם בגדר דלי בערכו, ואמר כי הגם שעתה הוא דלי זרע ישראל, יזכה לקחת מים רבים שהוא שער החמשים, והוא אומרו וזרעו במים רבים. **"ותנשא מלכותו" היא מלכות המשיח.** והוסיף הרה"ג ר' יוסף שינברגר שליט"א שהכתוב שנאמר על משיח בן יוסף [ירמ'י, לא יט] **"הֲבֵן יְקִיר לִי אֶפְרַיִם אִם יֶלֶד שְׁעָשָׂעִים"**. ר"ת אי"ש. וכן מרן הגר"ש הוא בן יחיד לאימו בבחינת **"הֲבֵן יְקִיר לִי"**. כמובא ברש"י שם **"הבן יקיר לי אפרים"**, **לבי נהפך עלי לרחם שמא בני יקירי הוא כמו שאין לו אלא בן אחד שהוא עושה לו כל רצונו.** וכן על זקנו של מרן הגר"ש הגאון רבי שמשון אוסטרפלד הי"ד אמר החוזה מולבלין שהוא היה **"משיח בן יוסף"** כמובא בספר 'דברי אמת', [ויצא].**

חדש מסוד החשמל :

- א : הופיע ויצא לאור ספר בכריכה רכה מאמר הגאולה עם 660 ראיות על ביאת המשיח מסוף תשע"ב עד סוף תשע"ה. ניתן להשיג במחיר 10 שקל בטל : 026537343 או במייל ללא תשלום.
- ב : יצא לאור לאברכי כולל בלבד שיעורי וידאו המראים את סדור הרש"ש על המסך ומסבירים את הכוונות של כל מעגל השנה. פרטים בטל 026537343
- ג : הוקם בס"ד ארכיון לעלונים ומאמרים שפורסמו. כולל מאות שיעורי אודיו בספר סוד החשמל ובספר הזהר שעדין לא פורסמו. כמו כן ניתן להוריד אוסף מאמרים בענין הגאולה בתשע"ב ועוד. קישור לארכיון :

https://docs.google.com/folder/d/0B_XwtW-OvSn4emh4WGVXUnVwRTA/edit

אודה מאד לכל מי שישלח לי הוספות על מאמר זה לזיכוי הרבים
ניתן להזמין את המהדורה החדשה של ספר 'סוד החשמל' [5 כרכים] במחיר 80 ₪ בלבד בטל : 0573109982.
או במייל fish@neto.net.il
ניתן לקבל את העלון בקובץ וורד לשלוח בקשה למייל.
ניתן לקבל ללא תשלום בדואר אלקטרוני את מאמר קץ הגאולה בתשע"ב 660 ראיות על ביאת המשיח בקרוב.
יצא לאור בעימוד מחודש עם פרקים וכותרות. לשלוח בקשה למייל.